

2. ADVENTNA NEDELJA brezmadežno spočetje device Marije

Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj

Iz svetega evangelija po Luku (Lk 1,26-38)

Tisti čas je bil angel Gabriel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija. Ko je prišel k njej, je rekel: »Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj!« Pri teh besedah se je prestrašila in je razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav.

Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida, kraljeval bo Jakobovi hiši vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca.«

Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne poznam?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Božji Sin. In glej, tvoja sorodnica Elizabeta je tudi

spočela sina v svoji starosti; in to je šesti mesec njej, ki je nerodovitna; kajti pri Bogu ni nič nemogoče.«

Marija je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Praznik brezmadežnega spočetja device Marije nas povabi na začetek našega odrešenja.

Dobrota, ki jo je Bog izkazal Mariji, je namenjena vsakemu človeku, tudi tebi in meni.

Marija se sreča z Bogom z vsem svojim bitjem. Zaradi njenega zaupanja Bogu postane Božje bivališče. Tudi mi smo ljudje kakor ona. Povabljeni smo in dana nam je možnost, da tudi sami postanemo Božje prebivališče med ljudmi. Kaj si jaz želim? Edina razlika med Marijo in nami je v tem, da ona ni podlegla prevari o kateri govori pripoved o grehu v današnjem prvem berilu. Kot človek je doživela najtrše preizkušnje. Ker pa je svojo človeškost popolnoma zaupala Bogu, je s tem njegovi ljubezni omogočila, da se v Sinu pokaže vsem nam in nas reši prevare in laži o življenju. Skupaj s svojim Sinom je globoko okusila trpljenje in sedaj spremlja vsako naše trpljenje, da bi se tudi mi sredi trpljenja odprli izkušnji ljubezni. Trpljenje v njej ni rodilo odpora, drama ji ni ukradla vere in ljubezni, njeno delovanje ji ni umazalo vesti, je ni v srcu zadušilo. Od kod njej vsa ta moč? Računala je na Gospoda in mu zaupala. Ali si želim tudi sam sredi stiske računati na Gospoda, ki je v meni in v nas?

Mi pa se pustimo prevarati. Kako? Tako, da se z lažjo o sebi, bližnjih in Bogu pričnemo pogovarjati. Laž in prevaro vzamemo resno. Ukrade nam čas, mir, dragocenost, smisel in smer življenja. Iz našega srca naredi puščavo, kjer vlada ubijajoča samota. Da je to res nam kaže naš odpor in upor do Boga, do sebe, do bližnjih in življenja. Vse dokler verjamemo laži in ji dajemo težo izgubljammo svojo človeškost in jo uničujemo tudi drugim. Izgubimo se in se znotraj sebe in raztreščimo na tisoč koščkov. Ne zmoremo živeti drugače kakor v nenehnem protislovju s seboj in z vsemi. Začnemo živeti kot sovražniki samega sebe, ljudi in dogodkov. Vse kar se dogaja razumemo kot osebni napad nase in grožnjo za svoje življenje. Zaradi tega zelo trpimo. Šele v trpljenju s težavo odkrijemo sledi naše resnične človeškosti in v njej domotožje po Bogu.

Razlog za trpljenje je en sam: bojimo se Boga, zato nas je sram svoje nagote. Ne maramo je. Zato jo skrivamo sebi in bližnjim. Sram nas je ker smo izgubili svojo nedolžnost in brezmadežnost. Najhujša prevara pa je v tem, da mislimo, da se bomo strahu pred Bogom znebili tako, da svoj sram zatajimo in Boga ignoriramo. Kako pa jaz doživljam?

K sreči Bog človeka ne neha iskati. Kliče mu: »Kje si?« in nenehno trka na vrata našega srca. Ne moti ga, če nas je strah. Če temu trkanju in nežnemu povabilu znamo prisluhniti spet doživimo moč življenja, se vrnemo k drevesu življenja, ki je Kristus Gospod. Na tak način naša človeškost spet postane Božje bivališče in vir sreče, blagoslova in miru.

Celoten Marijin življenjski cilj je bil, da postane Božje bivališče. Bivališče za Boga. To je njena največja človeška želja in izkušnja. Ta izkušnja, ki je bila podarjena Mariji, lahko po njenem Sinu, postane dostopna vsem in vsakomur. Za vsakega izmed nas Marija prosi, da bi doživeli kako čudovito in osrečujoče je živeti samega sebe kot Božje bivališče, kot božjega sina ali hči, kot brata ali sestro drugim ljudem. Marijino bitje razglša, da smo Božje bivališče. Ona je prva pričevalka svojega Sina in posreduje za slehernega človeka vseh časov, da bi v svojem telesu zaživel kot Božje bivališče. On je naše bivališče, mi pa smo njegovo. To je najbolj razumen in ustvarjalen način življenja in pogleda na svet. V to nas vabi brezmadežno spočetje Device Marije. Kaj se mi zdi?